

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/504/2014
Identifikačné číslo spisu:	8312202460
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8312202460.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa S. N., narodeného XX.XX.XXXX, trvale bytom V. prechodne bytom K. zastúpeného JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom, sídlo advokátskej kancelárie Kukorelliho 1505/50, Humenné, proti odporcovi v 1. rade S. N., narodenému XX.XX.XXXX a odporcovi v 2. rade K. narodenému XX.XX.XXXX, obaja bytom V., zastúpenými Mgr. Luděkom Voigtom, usadeným euroadvokátom, sídlo advokátskej kancelárie Dlhá 777, Vranov nad Topľou, o zrušenie vyživovacej povinnosti, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10 P 81/2012, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 13.05.2014, sp. zn. 6 Co 48/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Humenné rozsudkom zo dňa 02.01.2014, č. k. 10 P 81/2012-435 zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči odporcovi v 2. rade K. N. určenú rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 19P 49/2010 zo dňa 30.04.2010 ku dňu podania návrhu 23.02.2012. Návrh navrhovateľa na zníženie výživného pre odporcu v 1. rade S. N. vylúčil na samostatné konanie a v časti návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporcovi v 2. rade náhradu trov konania navrhovateľovi a odporcovi v 2. rade nepriznal.

Na odvolanie odporcu v 2. rade Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 13.05.2014, sp. zn. 6 Co 48/2014 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil vo výroku o zrušení vyživovacej povinnosti tak, že zrušil vyživovaciu povinnosť na K. N. ku dňu 01.11.2013. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že odporca v 2. rade nebol schopný napriek preukázateľnej snahe sa uplatniť na trhu práce, napriek tomu, že ukončil štúdium, nevznikol mu nárok na poberanie dávky v hmotnej núdzi ani nárok na inú sociálnu dávku. Navrhovateľ zasa na druhej strane mal prostriedky na to, aby prispieval na výživu odporcu v 2. rade. Preto odvolací súd ďalej konštatoval, že odporca v 2. rade nadobudol schopnosť sa sám živiť až ku dňu 1.11.2013, keď nastúpil do pracovného pomeru.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním navrhovateľ. Dovolanie odôvodnil tým, že odporca riadne ukončil prípravu na povolanie, následne mu vznikla schopnosť (nie je obmedzený po zdravotnej stránke) samostatne sa živiť, je nesporné, že pracoval na základe dohody o pracovnej činnosti, ak mu takáto práca nevyhovovala mohol sa podľa svojho uváženia rozhodnúť, využiť voľné pracovné miesta. Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že sa nedožadoval zrušenia vyživovacej povinnosti zo dňa na deň., ale až ku dňu podania návrhu, čo je viac ako šesť mesiacov od nadobudnutia schopnosti samostatne sa živiť, pričom prípustnosť dovolania založil na ust. § 238 ods.1 v spojení s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., pretože konanie je postihnuté vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a toto rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Odporca v 2. rade vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6 Co 48/2014 a jeho odôvodnením a navrhuje predmetný rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Prípustnosť dovolania podľa § 238 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Uvedené ustanovenie v odsekoch 1 až 3 pripúšťa dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu a za určitých podmienok aj proti potvrdzujúcemu rozsudku. V zmysle odseku 4 tohto ustanovenia však dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine, ibaže ide o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. V preskúmvanej veci sú predmetom konania práva a povinnosti vyplývajúce z právneho vzťahu upraveného Zákonom o rodine (vyživovacia povinnosť rodičov), nejde však o obmedzenie alebo pozbavenie rodičovských práv a povinností alebo o pozastavenie ich výkonu, ani o priznanie rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, ani o určenie alebo zapretie rodičovstva a ani o osvojenie. Prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia je preto vylúčená.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v danej veci svoje dovolanie odôvodnil podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (t.j. tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), Vyčítal súdom, že nesprávne a neúplne zistili skutkový stav veci, nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, a preto nesprávne vo veci rozhodli.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady - najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) zakladá existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (napríklad v prípadoch uvedených v § 238 ods. 4 O.s.p.). V prejednávanom prípade je prípustnosť dovolania vylúčená v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p., preto dovolaciemu súdu nie je daná právna možnosť vec preskúmať z hľadiska dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., tak ako to navrhol dovolateľ.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 4, ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 O.s.p. písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.